

SPREJER

Zaujal mne příběh ze současnosti. Z Rakouska. Jakýsi důchodce tam nastříkal sprejem na místním hřbitově náhrobek. Opakovaně. Počítali si na něj a usvědčili ho. Mstil se tak zesnulému finančnímu poradci, kvůli jehož radě přišel před časem o 70 tisíc euro. Sprejem mu způsobil škodu 5 tisíc euro.

Ale způsobil tu škodu poradci ležícímu v hrobě nebo jeho ostatkům nebo jeho příbuzným, kteří kámen pracně opakovaně čistili? Světský soud to vidí jasně. Ale to není tak zajímavé. Proč to vlastně činil?

Mohla to být skutečná odvěta nebo jen pocit odvěty. Zadostiučinění.

Mohl v tom být i pocit výchovného aktu vůči nebožtíkovi.

Určitě si tímto činem chtěl ulevit tlaku svých myšlenek, kterých byl natolik pln, že si šel koupit barvu. Rozhodně to byl čin vycházející z jeho míry pochopení světa, z míry duchovní zralosti sprejera.

Jak tento čin zapůsobil na onoho nebožtíka, který byl právě v té zemi, či v bardu, v pekle nebo nebi, respektive v Bohu či tam, kde si ho jím domněle poškozený muž představoval? Inu, nijak! Byl to čin, který měl význam především pro onoho poškozeného. Ale skrze něho měl význam i pro jiné. Třeba pro pozůstalé, kteří při čištění kamene o činu přemýšleli a cosi při tom prožívali, pro soudce, který se tím zabýval a nakonec i pro nás, kteří nad tím nyní hloubáme... Ten čin měl a má význam pro mnohé, ale - a to je to nejdůležitější - nyní se vůbec nedotýká onoho finančního poradce. Ten nese pouze odpovědnost za nevhodnou radu a to jen do určité míry. Ale byla-li tenkrát čistě a dobře míněná, tak ani z ní mu nic moc neplyne...

Co lze říci obecně?

Vyvíjet se můžeme jen během svého tvůrčího života v těle, pak nanejvýš posloužíme jako příklad nebo pomůcka ve vývojovém procesu druhých bytostí. A vše co jsme během svého života učinili, bude přetaveno do ranečku na cestu životem dalším - baťůžku malého nebo rance, který budeme vozit na dvoukoláku.

A co lze ještě říci obecně?

Že vše činíme kvůli sobě či pro sebe a svým prostřednictvím kvůli druhým či pro druhé. Tedy -pro nás. Finančnímu poradci je jedno, zda má náhrobek posprejovaný nebo ozdobený květy, dokonce mu je i jedno, zda má vůbec náhrobek. Jedno to není pozůstalým a kolemjdoucím. Hroby poškozujeme proto, že jsou v nás negativní emoce. Květiny nosíme na hroby proto, že jsme měli rádi toho, koho si v mysli s místem rovu spojujeme a svůj pocit lásky takto pro sebe vyjadřujeme. Někdy tak činíme navíc ještě kvůli kolemjdoucím, aby o nás neřekli něco, co nechceme slyšet. Někdy tak činíme proto, "že se to tak dělá". Vždy ale jsme za činem jen a pouze my.

A co lze říci nejobecněji?

Že můžeme mít v ruce sprej nebo květinu. Podle toho, zda podněty, kterými na nás působí okolní svět, transformujeme v sobě do myšlenek negativních nebo pozitivních a ty pak projevujeme svými činy. Zda v našich stopách, které na své cestě životem zanecháváme, zasychají cákance od barvy nebo klíčí semínka květin.

A tak, když na čas tento svět opouštíme, zůstávají po nás buď kusy země potřísněný emailem nebo rozkvetlé záhony - mnohdy obojí v různém poměru. A když se za čas opět vrátíme, díváme se z okna na posprejované zdi nebo na rozkvetlé záhony - mnohdy na obojí. Ale jak kdo a jak kdy.

Takže čin důchodce sprejera může v důsledku zastihnout v transformované podobě nejen finančního poradce, ale i sprejera samotného a nakonec třeba i nás. Ale úplně jinak, než by sprejer tušil.

Osobní dodatek:

Neznám své předchozí hroby a nezajímají mne. Ten poslední jsem ani "neměl". Nebylo kde sprejovat ani kam nosit květiny. Ale bylo možné vysílat pocity - myšlenky lásky a vysílány za "mnou" byly, byť jsem je v ten čas nepociťoval. Ale následně mne přivedly opět tam, kde jsem mohl pokračovat ve své tvůrčí cestě, byť jsem to vše pochopil až po nějakém čase. Pochopil jsem sílu lásky a učím se jí rozumět ještě více. A ne jen osobně, ale hodně ze široka... Víím, že tak to má být..